

A Fővárosi Ítéltábla a Partos és Noblet Ügyvédi Iroda (**cím**) által képviselt felperes neve (**név**) (**cím**) felperesnek,
a Nagy-Holló-Kozák és Pátzay Ügyvédi Iroda (**cím**) által képviselt I.rendű alperes neve (**cím**) I. rendű és II.rendű alperes neve (**cím**) II. rendű alperesek ellen, hitelezői igény megtérítése iránt indított perében,
a Fővárosi Törvényszék 2015. december 11. napján kelt, 29.G.41.766/2015/14. számú ítélete ellen a II. rendű alperes fellebbezése folytán, a 2016. július 13. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.000.000 (Egymillió) forint + áfa perköltséget, továbbá - külön felhívásra - a Magyar Államnak 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes és a **RR** mint sportegyesületként működő társadalmi szervezet [adós] szerződést kötöttek, amelynek alapján a felperes az adós részére logisztikai és kapcsolódó egyéb szolgáltatásokat nyújtott, melyekről számlákat bocsátott ki.

Az I. rendű alperes az adós elnöke, míg a II. rendű alperes a titkára volt.

A felperesi gazdálkodó szervezet 2010. április 19. napján kézbesített felszólításában 164.893 euró megfizetésére hívta fel az adóst. Ezen levélben tájékoztatta az adós szervezetet arról, hogy amennyiben a tartozást nem egyenlíti ki, úgy felszámolási eljárást fog kezdeményezni az adóssal szemben.

A Fővárosi Törvényszék 2011. február 28. napján közzétett **..Fpk....** számú végzésével az adós fizetéseképtelenségét megállapította és felszámolását elrendelte, felszámolóként a Csabaholding Kft.-t jelölte ki. A felszámolási eljárás során a felperes hitelezői igényt terjesztett elő a NAV és az Országos Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság mellett.

A felperes határidőben bejelentett hitelezői igényét a felszámoló 164.893 euró f), 35.144 euró g), továbbá 200.000 forint f) kategóriába rangsoroltan igazolta vissza.

Az adós ellen folyamatba tett felszámolási eljárás egyszerűsített befejezéssel zárult.

A felszámolási eljárás során a felperesnek 11.852 forint összegű követelése térült meg, visszajáró regisztrációs díj formájában.

A felperes a Cstv. 33/A. §-a alapján megállapítási keresetet terjesztett elő az alperesek ellen.

A Fővárosi Törvényszék „G....” számú - 2014. június 27. napján jogerőre emelkedett - ítéletében megállapította, hogy az I-II. rendű alperesek 2008. december 31. napjától a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el és ezáltal a **RR** Sportegyesület „f.a.” adós vagyona 712.736.217 forint mértékben csökkent, ennek következtében I-II. rendű alperesek 63.031.621 forint erejéig egyetemlegesen kártérítési felelősséggel tartoznak a felszámolási eljárás során ki nem elégített hitelezői követelésekért.

Kötelezte az I-II. rendű alpereseket, hogy egyetemlegesen helyezzenek letétbe a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál 63.031.621 forintot.

A felperes kereseti kérelmében - utalással az alperesek felelősségét megállapító jogerős ítéletre - arra kérte kötelezni az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 164.893 euró + 35.144 euró összegű hitelezői igény és 188.148 forint meg nem térült nyilvántartásba vételi díjat. Ezt meghaladóan késedelmi kamatigényt érvényesített a Ptk. 301/A. § alapján.

Kereseti kérelmében a Cstv. 2010. május 7. napján hatályos 63. § (3) bekezdését hívta fel.

A felperes másodlagos kereseti kérelmében a a Polgári Törvénykönyvről szóló, 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:86. § (2) bekezdése alapján egyetemlegesen kérte kötelezni az alpereseket az elsődleges keresetében megjelöltekkel egyező marasztalási összeg megfizetésére.

Az alperesek ellenkérelmükben a felperes elsődleges és másodlagos kereseti kérelmének teljes elutasítását indítványozták.

A felperes keresetének jogalapját és összecszerűségét is vitatták. Álláspontjuk szerint az igényérvényesítés elkésett.

Kiemelten hivatkoztak arra, hogy a Cstv. 63. § (3) bekezdése nem hatályos.

A felperes nem igazolta az alperesek kártérítő felelősségének jogalapját és összecszerűségét sem.

Kifejtett álláspontjuk szerint a jelen perben az alperesek a hitelezői követelés jogalapját és összecszerűségét is vitássá tehetik, annak ellenére, hogy azt a felszámoló a felszámolási eljárás során elismerte és visszaigazolta.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét döntő részben alaposnak találta, 14. sorszámú ítéletében kötelezte az I-II. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek egyetemlegesen 200.037 eurót és 188.148 forintot, valamint 2.770.000 forint perköltséget, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Határozatának jogszabályi indokaként a Pp. 206. § (2), 3. § (5), 164. § (1) és 163. § (2) bekezdéseit, a Cstv. 63. § (3) bekezdését és 33/A. §-át hívta fel.

Rámutatott arra, hogy - a jogerős megállapítási perben hozott ítéletet követően - a marasztalási perben a hitelezőnek (felperesnek) azt kell igazolnia, hogy a bejelentett hitelezői igényéből milyen összeg nem nyert kielégítést.

A felperes ezen bizonyítási kötelezettségét teljesítette, hiszen ki nem elégített hitelezői igényének összegét okiratokkal, a felszámoló nyilatkozatával, továbbá a felszámolási eljárás befejezését elrendelő végzéssel bizonyította.

Az alperesek marasztalásának jogszabályi alapjaként a Cstv. 63. § (3) bekezdését hívta fel. Rámutatott arra, hogy ezen peres eljárásban a Cstv. felszámolási kérelem benyújtása időpontjában hatályos rendelkezéseit kell alkalmazni.

A felperes fizetéseképtelenség megállapítása és felszámolás elrendelése iránti kérelmét 2010. május 7. napján nyújtotta be, következésképpen jelen eljárásra a Cstv. ezen időpontban hatályos rendelkezései irányadók.

Az alperesi védekezést értékelve kiemelte, hogy a felperes a Cstv. 63. § (4) bekezdésében meghatározott határidőn belül nyújtotta be a marasztalási keresetet, perbeli legitimációját megteremti annak ténye, hogy hitelezőként a felszámolási eljárásba bejelentkezett.

A felperes hitelezői igényének jogalapját és összecszerűségét ezen perben az alperesek nem tehetik vitássá, hiszen arra a felszámolási eljárás keretei között volt lehetőségük. A felelősségük jogalapját és annak mértékét jogerős bírói ítélet megállapította, jelen perben az alperesek csak azt bizonyíthatták volna, hogy a felperes hitelezői igényéből több térült meg, mint amennyit a felperes elismert.

Azon hitelezői követelések, amelyek jogosultjai nem indítottak pert a Cstv. 63. § (3) bekezdése alapján, nem bírnak jelentőséggel jelen marasztalási perben. Az alpereseket a Cstv. 63. § (3) bekezdése alapján marasztalta és a kamatigény körében hozott elutasító határozatot.

Az alperesek Budapest Környéki Törvényszék megkeresésére irányuló indítványát elutasította és rámutatott arra, hogy már nem tehető vitássá az eljárás jelen szakaszában, hogy az alperesek vezetői tisztségviselők voltak-e, illetőleg ennek alapján felelősségük megállapítható-e.

A pertárgy értékének megállapítása során a keresetlevél előterjesztésekor irányadó MNB középárfolyamot vette figyelembe.

A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az II. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását indítványozta, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását kérte.

A jogorvoslati kérelemben a II. rendű alperes kiemelte, hogy a megállapítási perben beszerzett szakvélemény rögzítette, hogy az adós működése 2008-2009. évben „magas eredménytartalommal járt”, ebből következik, hogy 2009-ben jól gazdálkodott a cég, így logikailag lehetetlen, hogy 2008-ban már fenyegető fizetéseképtelenség állapotában volt az alperesek magatartása okán. Az alperesi hivatkozás szerint az előzményi perben nyitott maradt azon kérdés, hogy a követelés alapjául szolgáló számlákat az adós befogadta-e.

Az alperesek a követelést a felszámolási eljárást megelőzően vitatták.

A kereseti kérelemben és az ítéletben is keverednek az euróban és forintban kifejezett összegek, az alperesek álláspontja szerint nincs mód arra, hogy felperesi kérelem hiányában a bíróság árfolyamkalkulációt és „átváltást” végezzen hivatalból.

Az alperesekkel szemben kizárólag az egyesülettel szemben fennállt követelés érvényesíthető, ezt követően keletkezett követelésért (a felszámolási eljárás során befizetett regisztrációs díjért) az alperesek nem felelhetnek.

A Cstv. 63. § (3) bekezdése alapján az alperesek nem marasztalhatóak.

A felperesi kereset elkésett a Cstv. 63. § (4) bekezdése alapján.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett (a felperes keresetét a kamat tekintetében elutasító) rendelkezését nem érintette a Pp. 228. § (3) és (4) bekezdése, valamint 253. § (3) bekezdése alapján.

Az I-II. rendű alperesek egyetemlegesen marasztalt félként egységes pertársaságot alkotnak, következésképpen a II. rendű alperes fellebbezése az I. rendű alperesre kihat. [Pp. 51. § a) pont]

A fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan.

A **RR** Sportegyesület - az alperesek vezető tisztségviselői minőségével érintett adós - ellen a felperes 2010. május 7. napján kezdeményezett fizetéseképtelenség megállapítása és felszámolás

elrendelése iránti nemperes eljárást.

A felek jogviszonyára így a felszámolási eljárás kezdeményezésének időpontjában hatályos Cstv. irányadó.

Az elsőfokú bíróság ekként az irányadó jogszabályi norma hatályát helyesen állapította meg.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése értelmében a hitelező vagy - az adós nevében - a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól [6. § (1) bekezdés] annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. A keresetben vagyoni biztosíték nyújtása is kérhető a hitelezők követelésének kielégítése céljából.

A Cstv. 63. § (3) bekezdése alapján a felszámolási eljárás jogerős lezárását követő 60 napos jogvesztő határidőn belül - ki nem elégített követelése erejéig - bármely hitelező keresettel kérheti a bíróságtól [6. § (1) bekezdés], hogy a 33/A. § szerinti perben jogerősen megállapított felelősség alapján kötelezze az adós volt vezetőjét követelésének kielégítésére. Amennyiben határidőben több hitelező terjeszt elő keresetet, a bíróság a pereket egyesíti és a követelések arányos kielégítéséről rendelkezik.

A Cstv. 63. § (4) bekezdése szerint amennyiben a felszámolási eljárás jogerős lezárásáig a 33/A. § szerinti perben jogerős döntés nem születik, a (3) bekezdésben meghatározott jogvesztő határidő kezdő napja a 33/A. § szerinti jogerős bírósági döntés napját követő nap.

Az idézett jogszabályhelyekből következik: a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti felelősség megállapítását követő marasztalási per a megállapítási perben hozott ítéletre épül; az adós volt vezető tisztségviselőinek kimentési lehetősége korlátozott.

A felperes igazolta a perben, hogy a marasztalási keresetét a jogvesztő 60 napos határidőn belül terjesztette elő, ekként a igényérvényesítés a törvényi határidőben történt, az elkésztettségre utaló fellebbezési hivatkozás így nem alapos.

A felperes igazolta továbbá ki nem elégített követelésének [hitelezői igényének] tényét és összecszerűségét [az adós civil szervezet felszámolási eljárása egyszerűsített befejezéssel ért véget - többek között - vagyonhiány miatt].

Az elsőfokú bíróság a törvényi feltételek bekövetkezte okán helytállóan marasztalta az alpereseket a felperes ki nem elégített követelésének erejéig.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján megindított peres eljárásban ügydöntő jelentősége a felszámolási eljárás során előterjesztett hitelezői igénynek van.

A felszámolási eljárás során érdemi hitelezői igény kielégítés az adós-felperes viszonylatában nem történt, így a hitelezői igény döntő részét magában foglaló marasztalás is helytálló volt.

Külön kiemeli az ítéletábra, a megállapítási perben hozott jogerős ítélet állapította meg az alperesek felelőssége mellett, hogy az adós vagyona mely összeggel csökkent.

Ezen megállapítás ítélt dolognak minősül, így azt az alperes jelen eljárásban vitássá nem teheti, azért sem, mert ez irányú védekezése csak a megállapításra irányuló perben bírálható el.

A fentiek szerint a Cstv. 33/A. §-ára alapított perekkel összefüggésben az ítéletábra hangsúlyozza, hogy a marasztalási perben a megállapítási kereset elbírálása körében értékelendő védekezést az

alperes már érdemben jogszerűen nem adhatja elő, a 2009. évi gazdálkodás eredményessége a megállapítási perben meghatározott fenyegető fizetése képtelenség körében bírt jelentőséggel.

A hitelező adós fizetése képtelenségének alapjául szolgáló követelésének vitatott jellege [az adós befogadta-e a felperes (hitelező) számláját] a Cstv. 33/A. § alapján indított perben (sem a megállapítási, sem a marasztalási kereset elbírálása során) egyáltalán nem vizsgálható, hiszen a követelés vitatott jellegének elbírálása a fizetése képtelenség megállapítása körében a felszámolási eljárást lefolytató bíróság hatáskörébe tartozik. [Cstv. 27. § (2) bekezdés a) pont, 27. § (2c), (3) bekezdés]

A Cstv. 33/A. § folyamán indított perben a marasztalás alapja [és értelem szerint korlátja] az igényérvényesítő fél hitelezői igénye, amelynek része a regisztrációs díj [Cstv. 57. § (1) bekezdés f) pont], ekként helyesen határozott az elsőfokú bíróság, amikor a felszámolási eljárás során meg nem térült regisztrációs díj összegét a marasztalás körébe vonta.

A felperes keresetével az általa bejelentett és a felszámoló által visszaigazolt hitelezői igényét vitte perbe, így a felperes keresetével érintett összecszerűség körében az elsőfokú bíróság által a II. rendű alperes jogorvoslati kérelmében sérelmezett „átváltás” nem történt, a pertárgy értéket pedig helytállóan határozta meg forint összegben az elsőfokú bíróság.

A kifejtettek alapján az ítélet tábla a fellebbezés tükrében szükséges indoklásbeli kiegészítéssel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, így a II. rendű alperes másodfokú költségeit maga viseli; az ítélet tábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a II. rendű alperest kötelezte a pernyertes felperes másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjból álló per költségeinek megfizetésére.

Az ítélet tábla az ügyvédi munkadíj összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdésében és a 4/A. § (1) bekezdésében foglaltak figyelembevételével határozta meg.

A fellebbező fél illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült, azonban elvesztette azt, ekként a le nem rótt feljegyzett illeték - 2.500.000 forint - utólagos megfizetésére köteles az Itv. 59. § (1), 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2016. július 13.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

dr. Senyei György s.k., Gáspár Mónika s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
(Szénási Rita)

